

05

A

738

A I
MY
APO
Das
D
N INC
D N
S. T
ET
M. JO
V

VRBS ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ

BABYLON

APOCALYPTICA

MYSTICA, ROMA PRO THRONO ANTICHRISTI

EX

ΑΠΟC. XVII. 5. 9. 18. & seq. DECLARATVR

Das geheime offenbahrte Babylon/ oder Rom/ als der
Thron des Antichrists

ΙΑC | SIMVL | ΟΠΙΝΙΟ

DE TEMPLO HIEROSOLYMITANO,

IN SEDEM IPSIVS REAEDIFICANDO,

REJICITVR,

THEOLOGICA DISSERTATIONE

QVAM

IN INCLYTA ET FLORENTISSIMA AD ALBIM ACADEMIA

P R A E S I D E

DN. IOHANNES | ANDREA
QVENSTAEDT,

S. THEOL. D. EIVSDEMQUE PROFESSORE EXTRAORD.
ET AMPLISSIMAE FACVLTA. PHILOS. ADIVNCTO
GRAVISSIMO

IN AVDITORIO PVBLICO

D. XX. DEC. MDC. LIII. PROPOSVIT

M. JOHANNES JOSEPHVS DANIELIS, Schemnicio-Hungar.

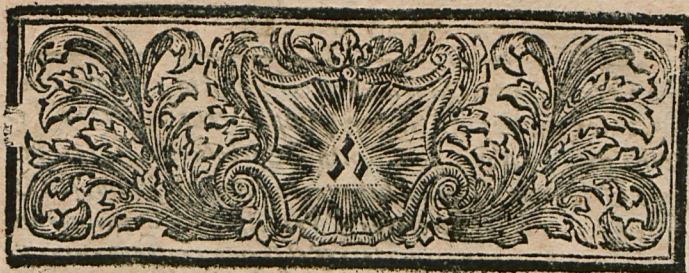
VITTEMBERGAE, RECUSA PER LITRIS SCHLOMAGHIANIS.

(4)

05 A 738

DR. JOHANNES ANDREA
OVENSTADT

QVAESTIO.

An' Sedes ac Thronus Antichristi Eximii, sit
Templum Hierosolymitanum & Salomonis,
Solumque Davidis; An vero Tem-
plum S. PETRI, ROMA?

§. I.

PArgentibus muris *Babylonis* vim in-
ferre, primo hic statim intuitu Ad-
versarii, magna in nos cum impu-
dencia invehunt, ac insignem inju-
riæ, iniquitatisque notam, immo
crimen læsæ Majest. inurere fati-
gunt, quod Pontificem Rom. desti-
tuti quasi omni fundamento atq;
priscorum Patrum autoritate, Antichristum proclamare

A

NOB

non eruperimus. Magna profecto injuria afficiunt Prædicantes Lutherani, (inquit Lamparterus Jesuita in *Statuta fidei* p. 2. 826.) non tantum Catholicos Cæsares, Reges & principes, quasi honorarent Antichristum, sed & sue fidei addictos Electores & Principes, in Catholicorum ordinum devotione, amicitia & obsequio perseverantes. Et Bellarm. l. 3. de RP. c. 1. ait: Magna impudentia Heretici, Pontificem Rom. faciunt Antichristum. Cum certissimum sit, inquit Possévinus Epist. ad Polon. Regem p. 302. Pontificem M. nec Antichristum habendum, neque unquam habitum fuisse, nisi a procacissimo aliquo hereticorum; cui ad stipulatur Tannerus tom. 3. Theol. Scholast. disp. 1. q. 4. & Becanus de Antichrist. refut. 1. c. 2. p. 170. Coster de S. Pontif. cap. 3. Estius autem vocabulum Antichristi plane ignorari voluit. In quantum etiam Adversarii, ob vocabulum hocce Rom. Pontif. in Colloq. Ratisb. Impositum, cohorrerint, ut sic aptum, abruptum colloqvii prætextum reperiisse, putarint, quanto itidem labore Bellarm. sese, in toto suo opusculo macerarit, & cum eo Schioppius eo tetenderit, ut telum hoc a Rom. Pontif. cervice averruncarent, & exolum nomen penitus delerent, quo ita toti mundo innotesceret, Papam non esse Antichristum, notius est, quam ut prolaxa indigeat enarratione: Et exigui, vel nullius momenti sunt, quæ inter ejusmodi scalpentes fabellas, e baratro pectoris resumpras, ad removendum a se, & Pontifice suo, Antichristi nomen, proferunt, quicquid enim ogganniant, Camarinam sibi ipsis movisse experiuntur. Inquit quidem Bellus ille in armis, antea citatus b. 3. de Pontif. Antichristi nomen significare hostem &

amulum Christi, Romanum vero Pontificem se Christi famulum & Christi subjectum, in omnibus fateri, non autem dicere se Christum ullo modo esse, neque illi se parem facere, ergo non esse Antichristum. Fateor I. Antichristi nomen significare hostem, & amulum Christi, est enim ἀντικείμενος 2. Thess. 2. 4. ἀντίλεγων sc. τῶ ἀληθινῷ βασιλεῖ. Qui Christo controversiam regni facit, hostium Christi dux & antesignanus. II. Fateor, non dicere Pontificem, se esse Christi hostem & amulum, esse tamen eum talem, ejus facta & vita probant, ipsi quoque Diaboli, verbis fatebantur Christum, Marc. 1. v. 24. Luc. 4. v. 4. & tamen Christi hostes erant infensissimi. Dudumque prædixit Paulus 2. Thess. 2. v. 7. 10. venturum esse Antichristum, in mysterio & cum seductione, i. e. ut Medina, interpretatur in Thom. p. 3. q. 8. a. 8. Sub specie & velamini quodam pietatis. III. Nec diffiteor, Pontificem se non tantum Servum & famulum Christi, sed & Servum servorum & famulum famulorum appellitare, (cujus nomenclaturæ titulum primus usurpavit Gregorius, quem Magnum vocitant, Episcoporum Romanorum, qui probi essent & veri Episcopi, fere ultimus) sed interim Dominus Dominorum esse, modis omnibus contendit, & dominandi libidine, in præceptis rapitur. IV. Falsum est, Papam nullo modo se Christum esse, dicere, aut illi parem se facere, quod ex ipso Bellarmino aliisque Scriptoribus Pontificiis, probari potest. Qui enim dicit, aut dici patitur se esse Deum in terris, Leonem de tribu Juda Sponsum, Caput, Fundamentum Ecclesiæ, Lapidem illum angularem

rem de quo Esa. 28. 16. *Qui sibi tribuit dictationem articuloꝝ fidei, is aliquo modo se dicit esse Christum, & illi parem se facit, Sed illud Papa de se dicit, aut dici de se patitur, Ergo De minoris veritate, si quis dubitat, videat Concilium Lateran. cujus initium sub Julio II. & finis in Leone X. fuit. Bellarm. in præfat. Controv. hujus tertiæ, & de Pontif. l. 1. c. 9. alios.*

§. II.

Quod vero priscos Ecclesiæ Doctores concernit, per quos, tanquam velo expanso, simpliciorum oculos eludere satagunt, versutiarum artifices, concedimus, esse aliquam in explicatione Prophetiarum, de Antichristo, discrepantiam, tam inter ipsos veteres Dd. quam hos & recentiores, non tamen in re ipsa, sed in circumstantiis, in particulari enim, qualis, quomodo & quando venturus sit Antichristus, penetrare adeo non potuerunt Patres. Nam vaticinia de Antichristo, in S. Scripturis, & præsertim in Prophetia Danielis, Epistolis Paulinis, & potissimum in Apocal. Johannis, Spiritus S. in piorum instructionem & cautionem, annotare quidem voluit, eorundem vero legitimam explicationem & verum intellectum, accedens complementum, eventus & experientia suppeditant: Quo destituti Patres, nil mirum est eos, in ipsissimo temporis articulo, loco, rerumque ordine, aliisque circumstantiis notandis, aberrasse, cujus hallucinationis causa, haud postrema est, quod Prophetiæ infine & impletione, primum omnibus patere debuissent. Quod diserte prædicat *Daniel Propheeta cap. 12. v. 4. circa tempus finis scrutaturos multos*

multos & auctum iri cognitionem. Vnde etiam Dani-
 eli præcipitur ut *claudat sermones suos, & obſignet li-*
brum, usque ad statutum tempus c. 12. 1. e. donec even-
tus ostenderit: Et apud Jerem: 29. v. 9. Cum venerit ver-
 bum ejus, scietur Propheta, quem mittit DEUS in veri-
 tate. Huic suffragatur ex antiquissimis Irenæus lib. 4.
 contra Valent: Omnes Prophetiæ, ait, priusquam ha-
 beant efficaciam, ænigma & ambiguitas sunt homini-
 bus, cum autem venerit tempus, & evenerit quod
 prophetatum est, tum prophetiæ, habent liquidam &
 certam expositionem: Ex Adversariis, *Bellarmin. l. 3. de*
RP. c. 10. Commune est, inquit, omnibus Prophetiis &
vaticiniis Prophetarum, ut ambigua & obscura sint, do-
nec impleantur, cum vero completa sunt, clarissima ef-
ficiuntur. Et Pererius *in Daniel. lib. 15. p. 76.* Sal-
 mero *Tom. ult. Oper. p. 357.* aliique. Alia itaque est
 ratio, explicandorum articulorum fidei, qui expressa
 Scripturæ nituntur litera, verbis claris & perspicuis tra-
 diti sunt, nihilque vel ratione circumstantiarum, loci,
 temporis, personarum variant: Alia itidem ratio va-
 ticiniorum, & præsertim si obscura nobis sint, licet a
 multis explicentur, raro tamen verus & genuinus eo-
 rundem sensus, citius intelligitur, quam cum coeperint
 impleri: Interim tamen veritati fidei & Religioni
 Christianæ nil quicquam decedit: Nec propterea ali-
 quis, de salute sua periclitatur, licet vel maxime, fun-
 damentalem illorum vaticiniorum explicationem asse-
 qui, vel suoapte studio, a strophis & corruptelis Adver-
 sar. liberare, & sanam doctrinam vindicare nequeat,
 dummodo sibi caveat, ne fanaticæ doctrinæ alicujus

philo. inescetur: Adeoque dogma de Antichristo non est fundamentalis articulus fidei, homine ad salutem necessarius, vel qui citra dispendium salutis, ignorari non potest, utpote cum per plurimi fuerint, qui de Antichristo, antequam revelatus fuit, vel nihil sciverint, vel jam revelato, aliquid tantum senserint, tamen absque naufragio salutis. Quod si vero, de generali aliqua noticia, & quæ rem ipsam concernit, rei que substantiam quæstio sit; An nimirum ductu Scripturæ Patres, Antichristum esse, & quid sit sciverint? hæc ipsa cognitio illis deneganda non est.

§. III.

Verum enim vero uti ipsi Judæi, obdurati & excoecati, in prophetiis de Christo, nihil nisi tenebras palpant, & dum Christum JESVM agnoscere detrectant, eas, de quavis alia re loqui cogunt; Sic & Pontificii, simili cœcitate percutiuntur, atque ne Antichristum, cujus sectatores sunt, agnoscere cogantur, prophetias de eo, ipsiusque regno, ut eludant, omnem movent lapidem. Sed quod Papa Roman. sit ille Antichristus Eximius, de quo Daniel, Paulus & Johannes Evangelista & Apostolus vaticinati sunt, unico hoc argumento demonstrabimus.

Cuicumque Antichristi illius eximii, omnes & singula note, tam interna & essentielles, quam externa & accidentales, quæ Antichristo illi M. a Daniele, Paulo & Johanne, attribuuntur, conveniunt & applicari possunt, ille jure merito, pro Magno & Eximio illo Antichristo est habendus.

Atqui

Atqui Papa Roman. Magni & Eximii illius Antichristi omnes & singula notæ, tam interna & essentielles quam externa & accidentales quæ a Daniele & Paulo & Johanne ipsi attribuntur, conveniunt & applicari possunt. Ergo.

Major stat in coniuſſa, Minor probatu facilis est. Papæ enim Romano omnes & singulæ illæ notæ, a Sanctis illis hominibus annotatæ conveniunt, non tantum interiores sc. ratione (α) doctrina Dan. xi. 36. II. Thes. II. 3. 4. (β) cultus novi & Idololatrici Dan. xi. 37. 38. seq. Hinc Augustin. Tract. de Anticbr. Damonum, ait, cultum revocabit, impios magnificabit, legem Evangelicam dissipabit, atque hæc omnia, in media ipsa Ecclesia. (γ) fastus & ambitionis, quod sc. supremam & Monarchicam potestatem in Ecclesia, sibi arrogaturus sit Dan. xi. 36. II. Thes. II. 4. Sedet in templo DEI, h. e. Ecclesia, & ostentat se pro DEO h. e. omnem potestatem regendi & iudicandi in Ecclesia, sibi tribuit, & arrogat sibi ea, quæ nemini nisi Deo competunt. Et extollitur super omne quod dicitur DEUS, h. e. dominium sibi arrogat in omnes quos Scriptura & Deus appellat Deos. Suis pedibus oscula ab imperatoribus & Regibus figi patitur, quin & imperia & regna transferre se posse commentitur, &c. Sed & notæ externa & accidentales ei competunt, quod sessurus sit super septem montes, Apoc. xvii. 18. quod etiam nomen tale habiturus, cujus literæ exhibebunt σ σ σ numerum, qui spiritu Oris Christi, interficiendus, &c. de his consuli potest Gerhard. in Confess. Cathol. de Antichristo p. 695. S. IV.

Sufficiat hætenus, ostendisse, Rom. Pontificem, esse Magnum

Magnum & eximium illum Antichristum, uunc ad ipsam rei tractationem & id quod caput descriptionis est, accedimus, investigaturi sedem Filii illius perditionis: Ne autem incerto versetur pelago, nonnullum erit operæ pretium, ut ante omnia obscuriori quæstioni, clariorem fœneremur lucem, concessa a controversis iusta circumspectione secernamus, & quæstiones statum legitime formemus. Ex ante dictis apparet, quod hac vice generalis aliqua acceptatio Antichristi, quæ qualemcunque Christi aduersarium, ratione falsæ doctrinæ, vel morum vel vis externæ, quæ cuius Tyranno ac hæretico competere possunt, 1. Joh. 11. 18. denotar, in controversiam non veniat; sed quod quæstio sit de speciali aliquo & eximio, qui præ cæteris omnibus Christo aduersaturus, Regnum ejus vastaturus, qui non tantum paucorum seductionem sed universalem, *ἀποστασίαν* moliturus sit, quem Apostolus nuncupat 11. Thess. 11. 4. *ἀντιχριστέον*, hominem peccati, filium perditionis, v. 3. & Joh. 1. Eph. 11. *ἀντιχριστόν*, quam in rem pulchre *Origen. Homil. 39. in Matth. Est, inquit, Antichristi nomen ipsius generale, cujus sunt species multe: Hic autem una tantum quedam designatur, quæ pessima, sceleratissima, (præ cæteris omnibus conspicua) & omnium maxime est execranda.* His præsuppositis, perpendendum sedulo est, qua ratione *Babylon* sub considerationem cadat & h. l. acceptetur, quo Thronus Antichristi notari & demonstrari queat. Sciendum 1. non considerari eam, in sua *propriissima* & strictissima significatione, qua vel Urbem Chaldeæ famosissimam, vel ejus Turrim, vel ipsam Regionem, vel etiam Urbem *Egypti*

Ægypti denotare assolet. Nec 2. *Latissime* pro universali & communi Diaboli civitate, vel ut Thomæ loqui placet, *Infidelium numerositate*, aut phrasi usitata apud Sander. *lib. ix. de Visib. Monarch. cap. 8. Pro societate omnium Impiorum, sub Rege Diabolo, aut impiorum hominum universitate*, ut dicere solet Dionys. Carthusian. in Apoc. 18. Sed III. *Metaphorice & Mystice* pro *Roma*, non tamen *Ethnica* sed *Christianica*, non tantum *ratione populi*, sed & *ratione ipsius Urbis*, ut ex domibus & aliis aedificiis constat, inque certo terræ loco sita est, & mystice cœu spiritualiter *Babylonem* adumbrat: Hanc sedem esse, in qua Antichristus ille Eximius, Papa sc. Roman. sessurus sit, constanter & indubitato asserimus. Nosram autem sententiam primo probabimus, ostendendo, non ipsam Urbem Babylon mundanam, aut ipsam numerositatem Infidelium; sed Romam non tamen *Ethnicam*, nec illam, qualis a Pontificiis, in novissimis temporibus futura, depingitur, quæque relapsura, (tanquam Canonis ad vomitum) ad Idololatriam, fingitur, sed hodiernam Pontificiam esse sedem Antichristi. Quibus probatis, ultimo loco eorum opinionem etiam removebimus, qui Templum Hierosolym. reedificatum, sedem Antichristi futuram autumat.

§. V.

De hujus doctrinæ veritate, & cum Verbo DEI exquisitissima conformitate, certo ut constet, ad prius quasitum nos convertimus. Apoc. xiv. 8. *Et alius*

B

Ange-

Angelus sequitur est, dicens: Cecidit Babylon, urbs illa magna, & cap. xvii. 5. Et in fronte ejus nomen scriptum *Mysterium*. *Babylon Magna, Mater fornicationum & abominationum terræ*: Confer Cap. xvi. v. 19. & xlii. v. 2. Quæritur hic, an *Babylonis* nomen, quæ Spiritus S. designant sedem Antichristi, proprie pro *Babylone Mesopotamiæ* famosissima illa primæ Monarchiæ *Chaldeæ* metropoli, vel pro ejusdem nominis Urbe, in *Ægypto*, quæ hodie *Cairus* dicitur, an indifferenter & generaliter pro universo regno *Diaboli*, omnibusque gentibus erroribus inebriatis, ut loquitur *Primasius*, an vero nomen istud mystice & figurate, pro Urbe *Romæ*, sit accipiendum. Mira hic est inconstantia Pontificiorum; aliqui, pauci tamen, *Babylonem* proprie sic dictam intelligunt, abutentes loco *Zach. V. II.* alii omnium impiorum multitudinem, quam sustineat *Diabolus*, per *Bestiam* illam septicipitem figuratus; alii *Romam* mystice per *Babylonem* intelligi censer antiquam, Gentilem seu *Ethnicam*, vel *Romanam civitatem* in ultima mundi vespera defecturam. Verum enim vero, cum verus *Babylon*, nominatissima illa *Chalæorum* Vrbs, quam *Semiramis* Vxor *Nini* *Assyriorum* Regis, in Regni sedem condidit, juxta *Esaïæ*, *Jeremiæ*, *Ezechielis*, aliorumque Prophetarum, vaticinia, jam pridem desolata, atque ante visam *Apocalypsin*, quasi ἐρημια μυσάλη publico gentium præconio, infamata sit, jamque in exiguis extincta, ruinis jaceat, altera vero quæ apud *Ægyptios* *Babylon* erat; obscurus plane olim locus fuerit, non civitatis, nec oppidi dignus

nus nomine, (*Castellum a Strabone lib. 17. & aliis nominatur*) nemini amplius obscurum est illas Vrbes hic in considerationem non venire. Si vero per Civitatem illam Magnam in genere designaretur hominum impiorum Univerſitas, non poſſet dici, procul ab ea ſtare Mercatores terræ, Reges cum illa ſcorantes, Nau-ræ & alii Impii, exitium ejus lugentes & lamentantes, cum ipſi in eadem univerſitate ſimul comprehendantur, ut erudite obſervat Johan. Cluver. Tom. I. Comm. in Apoc. Tract. III. Vnde tale nobis enaſcitur Argumentum:

Cui predicata illa, quæ Babyloſi Apocalypt. a Spiritu S. tribuuntur, non competunt, illud per eam non eſt intelligendum.

Atqui nec Babyloſi proprie dictæ, nec numeroſitati infidelium, predicata illa, quæ Babyloſi Apocalypticæ Spiritus S. tribuit, competunt. Ergo.

Major ſua luce radiat. Minor probatur, Prædicata enim illa non competunt I. *Babyloſi proprie dictæ*, quæ Sp. S. Babyloſi Apocalypt. tribuit, ſc. quod ſit meretrix ſedens ſuper aquas multas Apoc. XVII. v. I. (quamvis enim ſimilitudo ſumpta videatur a Babylo-ne ad Euphratem ſita, h. l. vero ſedere ad vel ſupra aquas multas, eſt dominari multis populis & gentibus, immo dominium ſuper omnes populos & Eccleſias ſibi arrogare, ut explicatur v. 15. *Aque, quas vidisti, ubi meretrix ſedet, populi & turba ſunt & gentes & lingua,*) cum qua fornicati ſunt Reges terræ, quæque inhabitantes terram vino proſtitutionis inebriat, quod

imposita sit septem montibus, &c. Nec competunt numerositati & multitudini infidelium, quippe cum non habeant tale imperium super gentes, turbas & linguas. Vbi enim vel in quosnam dominatum exercent, an in seipos? quod absurdum! an in pios & fideles? hi vero respectu habito ad impios & infideles, ipsa Scriptura teste, pauci sunt: Nec sedent super septem montes, præsertim cum hæc phrasis de certa civitate usurpetur, teste, *Suarez & Wittakero*, c. supra c. Evidens ergo est, & omnino certum, Mysticam aliquam Babylonem ab Angelo indigitari, hæc vero nulla alia est, quam Roma, fatentibus ipsis Pontificiis Scrip-
toribus. Docet hoc Scriptura sacra, cui dum attendimus bene facimus II. Petr. I. v. 19. & quidem.

Babylon

mystica est

Roma.
l. probatio
ex Scri-
ptura.

Primo, *diserta Urbis descriptione & situs appropriatione.* Apocal. xvii. v. 9. αἱ ἑπτὰ ἕτεροι ὄρει ἵστω
ἑπτὰ, ὅσων ἡ γυνὴ καθύπερθε. *Septem montes sunt Syn-*
bolium Urbis Romæ. Septem enim colles, Palatinum,
Capitolinum, Aventinum, Exquilinum, Cælium, Vimi-
nalem, & Quirinalem, suo ambitu, suisque mœnibus
complexa erat. Hinc canit Martianus Vates l. ii. Georg,
Scilicet & rerum facta est pulcherrima Roma:
Septem quæ una sibi muro circumdedit arces.

Et lib. vi, *Aeneid.*

En hujus nate auspiciis, illa inchoata Roma
Imperium terris, animos equabit Olympo.

Septem quæ una sibi muro circumdedit arces.

Ovidius, *Pelignæ gentis gloria* lib. I Trist. Eleg. 4.

Sed quæ de Septem, totum circumspicit Orbem

Montibus, imperii Romæ, Deumque locus. Ve-

Venusinus Poëta Carm. secul. ult. lib. Epod.
Dii quibus septem placuere colles, dicere carmen.
 Propert. lib. 3. Eleg. 10. de Roma:

Septem Vrbs alta jugit, totiqua præsidet Orbi.

Claudian. in Panegyri.

*Quæ septem scopulis, Zonas imitatur Olympi,
 armorum legumque potens, qua fundit in omnes
 Imperium. &c.*

Conferatur ex Histor. Plinius l. III. C. V. Plutarch.
 in Problem. Rom. Varro IV. de lingv. Lat. Quis ergo per montes septem, quibus Spiritus S. exporrecto quasi digito, sedem Antichristi demonstrat atque describit, montes proprie dictos, quibus Romana civitas superstructa est, non intelligat? Præsertim cum Emphatice Angelus interpres addat, eandem mulierem, quam aquis mysticis insidentem vidit Johannes, in istis septem montibus residere; & apud ipsos Profanos auctores, nulla alia Vrbs quam Roma ἐπτὰ ἄλγεα & septiceps appelletur. Sic Victorinus, Scriptor satis antiquus: *Capita septem, inquit, septem montes sunt, in quibus mulier sedet, i. e. civitas Romana: Instar plumæ* ergo hinc abigitur argutiola Schioppii qui, ut evincat h. l. Romam per Septimontii descriptionem, non posse designari, addit, hodie non septem, sed undecim montes ibidem reperiri. Ast licet hoc faciles demus, anne propterea falsum erit, olim in septem Montibus Romam sitam fuisse. Quis feret sic argumentantem; Hodie Roma insidet undecim collibus, ergo olim non fuit septi collis, aut per septem colles videl. præcipuos

& maxime notabiles, quibus superinædificata fuit, non potuit designari?

Jobannes Cocceius Franecarane Academ. Prof. in tractat. de Anticbr. ad cap. XII. Apoc. p. 103. verba ista. non de septem montibus proprie dictis, quibus insidet Urbs Roma, sed de septem provinciis, in quas Orbis Romanus sub Cæsaribus, divisus fuit, accipit. Partes autem & provincias enumerat istas, Italiam Græciam, Asiam minorem, Palæstinam, Africam, Hispaniam, Galliam. Eadem repetit ad cap. XVII. Apoc. p. 191. inquit: Montes Bestiæ, capita sunt septem magnæ orbis partes, ex quibus illud Unum Regnum constabatur; Enumero denuo 1. Africa (in qua Ægyptus) 2 Syria cum Palæstina 3. Asia 4. Græcia cum Illyrico 5. Italia cum annexa parte Germaniæ 6. Gallia cum objecta Insula 7. Hispania. Verum nulla cogimur necessitate, ut a proprietate literæ hic recedamus, & potius hæc regna per decem cornua. v. 12. designari dicimus. Vide B. Gerhard. Com. in Apoc. ad vers. 12. Cap. XVII.

II. Probatio.

II. Docet hoc ipsum scriptura *Adjuncta Dominiis commemoratione. Neque enim absre dicit, mulierem istam esse Urbem Magnam, habentem regnum super Reges terra. Apoc. XVII. 18. Hæc Angeli determinatio. qua per mulierem Civitatem Orbis Dominam designat, adeo perspicua est, ut Ribera, Bellarminus, Alcasar, & plurimi alij Pontificiorum, ultro fateantur, Romam hic vivis coloribus depingi. Sane priscis temporibus Roma fuit Urbs magna & potens, cujus imperium cum Orbis terminis æque late patebant, cujusque*
fena-

senatus & populus imperitabat Regibus: Nec dubium est, quin status Papisticus Veteris Imperii Romani Idolatrici imago sit. Ipse enim Pontifex Romanus, sibi sumit Imperium in Reges terrae, ipsos pro lubitu deponit, eorumque defectum supplet. Palam id fatetur Cæsar *Baronius* ad Ann. 1169. num II. suppeditans responsum *Gratiani* Legati Pontificii, Angliæ Regi *Henrico* II. datum: *Domine*, ait, *noli minari, nos enim nullas minas timemus, quia de teli curia sumus, qua consuevit imperare Imperatoribus & Regibus.* Simile quid legitur apud *Aventinum* lib. VI *Annal.* p. 506. de *Adrian*, IV Anno 1159. tempore *Friderici Barbarossæ*, qui sic Archiepiscopum *Moguntinum*, *Coloni:* & *Trevirens:* scripsit. *Unde habet Imperium Imperator, nisi a nobis, Ergo per nos imperat &c. Imperator totum quod habet, habet a nobis; Vide ibidem plura.*

Silentii conopæo involvimus, quæ de *Clemente VI.* in *Bulla Indulg.* referuntur, quorum meminit *B. Lutherus* *Tom. I. Jer. Germ. fol. 424.* qui *Angelis imperare ausus fuit, mandando, ut animas mortuorum, in Paradysum transferant: Alexander VI.* Pontifex, universum Orbem veluti distribuit inter Reges *Castiliæ & Portugalliæ*, & *Ferdinando* quidem, ejusque Uxori *Isabella* maximam Orbis partem dono dedit, sic enim habent ejus verba: *De nostra mera liberalitate, & ex certa scientia, ac de Apostolica potestatis plenitudine omnes Insulas ac terras firmas, inventas & inveniendas, detectas & detegendas, versus Occidentem & Meridiem, Vobis, heredibusque & successoribus vestris in perpetuum*
teneo.

tenore presentium donamus, concedimus & adsignamus.

Quemadmodum ergo Veteris illius Imperii sedes fuit Roma antiqua, ita quoque hujus fictitii & imaginarii Imperii hodierna *Roma* sedes ac Thronus est. Romana itaque civitas est Babylon ista Apocalyptica, quod nec ipsi diffiteri possunt Adversarii. Alcasar plures quam viginti gravissimos (uti ipse censet) autotes commemorat, Referente *Cluvero*. supra C. qui Babylonem hanc Romam esse doceant: ii sunt *Papias*, *Tertullianus*, *Eusebius*, *Hieronimus*, *Apringius*, *Cassiodorus*, *Paulus Orosius*, *Hentenius*, *Annius Salmeron*, *Ederus*, *Bulingerus*, *Forerius*, *Gagneus*, *Hesselius*, *Bellarmin.* *Pererius*, *Suarez*, *Marquez*, *Pradus* & *Mendoza*. Et meo quidem iudicio (addit Jesuita) *previum* horum autorum *ducentem*, merito designare possumus Angelum illum, qui *Johanni* nonnulla ex *Apocal.* explicavit *Perस्पicue enim*, *asseruit*, *septem ejus bestia capita esse septem Romamontes*, & *per meretricem denotari Urbem magnam, quae habeat regnum super Reges terre* Hæc ille. Bl. *Viegas* supponit tanquam certum, Babylonem aliquam hic accipiendam esse mysticam, quia in fronte gerat mysterium, *Apoc.* XVII. 5. Ipsam que Romanam Urbem, nomine Babylonis, in Apocalypseo opere, toties significari asserit. Vide ejus *Comm.* in *Apoc.* *Confr.* *Sander.* in *demonstrat.* 38. sub initium. *Baron.* in *Annal.* ad An. 45. num. 18. Nec diffitetur *Romam* esse illam *Babylonem* *Bernhardus de Busto p. 2. quadrag. Serm. II. Em.* Saa in *Apoc.* 13. & 17. Vide etiam si placet

cet Cornel a Lapid. *Comm. in Apoc. 3. q. 156. 257.* ubi
 proluxe confirmat Romam esse Babylonem. Quare
 vero Babylon Chaldaea Typum Romanae Curiae gessisse
 perhibeatur ipsaque Roma Babylon appelletur, ratio-
 nes V. sunt gravissimae, quas latissime persequi posse-
 mus, nisi rem in pauca conferre, propositum nostrum
 esset, sufficiat igitur indicasse, Babylonem dici Typi-
 ce Romam *I. Ob similitudinem poena*, qualis erat con-
 fusio linguarum Gen. XI. Vti ergo Babylon est con-
 fusio, sic etiam Roma est sentina omnium haeresium &
 confusionum. *II. Ob Tyrannidem in conscientias*, qua-
 lem exercuit Nebucadnezar, proposita ad adorandum
 imagine: Eandem Romana Curia imitatur. *III. Ob Su-
 perbiam*, illa dicebat, *sedeo Regina. Et vidua non sum,*
luctum Et orbitatem non videbo Esa. 47. 8. Idem di-
 cit Roma Apoc. 187. *IV. Ob dominatum*, Vetus Baby-
 lon erat Caput & Metropolis Monarchiae Babylonicae,
 Roma Romanae, nec hoc tantum sibi vendicat, sed &
 dominatum in fidem hominum *V. Ob captivitatem*, Isra-
 elitae in Captivitate Babylonica fuere detenti: Ponti-
 fex Romanus, per traditiones humanas, Christianas te-
 nuit captivos. *VI. Ob Idololatriam*, in simulacris enim
 in sanire non minus viderur Roma, quam olim Vetus
 Babylonia. *VII. Ob scortationis immunditiam*, omnis
 enim Babylonica Matrona, *Herodoto teste lib. 1.* in ho-
 norem Veneris, semel peregrino Zonam solvere co-
 gebatur. Et Romana civitas, non tantum Lupanaria
 permittit publica, sed Car(di)nales etiam & Curiales
 ejus palam scorta alunt, unde recte Roma, eum ob

C

Spi-

Spiritualem, tum ob corporalem fornicationem *μῆτηρ τῶν πόρνων*, Mater fornicationum dicitur Apoc. XVII. 5. IIX. denique *Ob finem & exitum*, Babylon penitus in solitudinem redacta est, secundum vaticinia Esa. XIII. Jerem. L. 51. *Roma* nunc quidem adhuc sibi stare videtur ac florere, neque enim sentit se cecidisse, sed veniet ei luctus & orbitas, quum non expectaverit Apoc. XVIII.

III. Docet id ipsum scriptura, *Mystica adumbratione*. Apoc. XVII. 5. *Et in fronte ejus nomen scriptum*, *Mysterium*, h. e. singulare mysterium in descriptione meretricis M. est absconditum, quod videl. per eam intelligenda sit, non Babylon Antiqua Regni Assyriaci Metropolis, sed Babylon mystice sic dicta, Roma sc. Antichristiana. Vide B. Gerhard. *Comm. in b. l.* Ex hactenus dictis constat, Meretricem illam sedentem super aquas multas, cum qua fornicati sint Reges terræ, quæque inhabitantes terram Vino prostitutionis suæ inebriat; Et Mulierem illam, sedentem super septem montes, Urbem illam Magnam, habentem *βασιλείαν* super Reges terræ, cui ruina annunciatur, & de qua populus Dei exire jubetur, ne participes fiat delictorum &c. Nullam aliam esse, quam *Romam*, Babylonem illam *Mysticam*.

III. *Probatio.*

Cum vero *Romæ*, diversa hactenus fuerit facies, in eo vertitur *Cardo* controversiæ, ut demonstretur liquidò sub quo statu *Roma* in Apocalypsi, & quat. pro sede Antichristi habetur, in considerationem veniat. Conveniunt in eo nobiscum plerique Pontificii, ut ostensum hactenus est, per *Babylonem* Romam figurari, id

id vero negant & pernegant, hodiernam Pontificiam ea adumbrari, contententes *Romam* Antiquam Ethnicam, vel aliquando a Religione Christiana defectaram, esse intelligendam. Hinc Blas. Viegas p. 832. inquit. *Nomen Babylonis non ad eam Romam transferendum est, quæ modo sub Romano Pontifice fidem Christi profectur, sed ad eam, quæ antequam reciperet fidem Christi, idolis serviebat, & ad eam, quæ erit tempore AntiChristi, quam a summo Pontifice, atque adeo a fide defecturam Johannes commemorat.* Verum præterquam quod nullam habeat probabilitatem, Johannis Prophetiam, sub figura Meretricis, insidentis Bestiæ, Romam partim Gentilem, partim AntiChristianam depingere, nullam vero Romæ Papisticæ, quæ tamen diu duratura erat, mentionem facere. Sane ruina & excidium Babylonis Mysticæ, Apoc. XVIII. 21. prædictum, minime convenit in Romam Ethnicam. Dura quidem passa Roma est, quum Gothorum, Vandalorumque fieret captiva, sed tum Christiana erat non Ethnica, nec fuit ille ultimus ejus interitus, in quem hic digitum intendit Johannes, & si fuisset, nullus AntiChristi Adventus restaret, nullaque plaga amplius esset metueda, quod absurdum. Neque in templo Idolorum aut Dæmonis, sed in templo Dei, in media ipsa Ecclesia sessurum & regnaturum esse AntiChristum, diserte affirmat Apostolus II. Thess. II. v. 4. Quæ vero de *Roma* nescio quando, demum furura, ejusque ad pristinam Idololatriam, potentiam ac Dominium, reditu, afferunt, *Bellarmin. Viegas, Ribera & alii*, haud vulgari-

bus argumentis refutat *Alcasar l. supra cit.* ac ne apex quidem ex Scripturis produci potest, qui opinioni huic, vel ad minimum faueat; Et quæso! quid in Roma Antichristiana, quando erit defectio, fiet secundum prophetias, quod non sit impletum in Roma Pontificia, extra casum extremum adhuc implendum? si defectura *Roma* ante finem mundi, a Christiana fide, & ad idololatriam pristinam, ut canis ad vomitum relapsura, omnisque scortationis & abominationis Mater futura est, ut isti volunt, falsum erit, quod toties inculcant Papicolæ; Ecclesiam istius Urbis, esse *σῦλον καὶ ἑδραῖωμα*, fundamentum & columnam, veritatis perpetuam? Vbi manebit, æternitas Romæ, quam *Salianus Tom. 6. Annal. Eccl. ad An. 3908.* tantopere propugnat? Vbi subsistet Papa, cum sua triplici corona aurea, quem in mediis persecutionibus, Romæ tandem perseveraturum tradit *Cornel a Lapide Comm. in Apoc. 18.* Manet ergo in concussum, Romam, non eam quæ olim Christum ignoravit, nec illam, quæ aliquando, nescio tamen quando, deficiet, sed modernam PseudoChristianam Pontificiam, Pphetiam Johannis per Babylonem magnam representare, eamque Sedem & Thronum esse Antichristi. *Cur vero Roma potius residet Papa, qui eandem in omnes, ubicunque demum sint terrarum, Ecclesias, potestatem sibi vendicat? Cur Roma potius, quam alia celeberrima & amplissima Orbis Vrbs, veluti Hierosolyma, Antiochia, Alexandria, Constantinopolis, Florentia, Antverpia, Parisiorum Lutetia, Toletum, Londinum, &c.* Regni Papistici & Antichristi sedes firma

&

& fixa est & manet? Scilicet ut impleatur Scriptura; Hæc enim, Urbem *ἡ πρωτεύουσα*, imperium super Reges terræ habentem, Antichristi sedem fore prædixit. Multa quidem hic quærunt subterfugia Papicolæ, quando quæritur, quare Pontifices Romanam Urbem in perpetuam sibi sedem elegerint? Refugiunt illi ad Cathedram Petri, quam Romæ esse volunt, & ab ea Oecumenicum illud Ecclesiæ regimen in Episcopos ejus Urbis, ut veros ejus successores fluxisse, modis omnibus contendunt: propter ordinem ergo & locum D. Petro sacrum, Pontificatum in alia loca non posse transferri. Verum lubrico nituntur fundamento, primo enim Petrum Apostolum Romæ fuisse non admodum abnuimus, sed eundem per XXV. annos, Romæ, in Sede Papali, Monarchicum dominatum exercuisse, ut pontificii volunt, constanter negamus. Secundo si pontifex Rom. per dispensationem aliis potest concedere, ne in suis Episcopalibus sedibus resideant, multo magis seipsum, circa hoc liberum gerere & dispensare, *ut loquuntur*, potest. An Stephanus Episcopus quoties, propter Longobardos, Romanæ sedis infensissimos hostes, ad Pipinum Galliæ Regem se recepit, ac per aliquod temporis intervallum apud Gallos commoratus est, toties Romanus Episcopus esse desuit? Nonne tunc quoque quando sedes Pontificia Roma Avenionem a *Clemente V.* translata, ibidemque per annos plusquam LXX. continuos permansit, titulo Romani Præfulis salutabatur Papa, licet vel maxime Romæ non esset?

set? Infirmi ora ergo sunt argumenta Adversariorum, quam ut validiorem veritatis impetum sustinere possint.

Sed ne Patrum suffragio sententia nostra destitui videatur, agetum pauca ex illis atrexemus. Irenæus, sanctissimus & antiquissimus Apostolica fidei propugnator, idemque acerrimus propagator, qui *Polycarpum Smyrnae Episcopum, Johannis Evangelista discipulum* habuit Doctorem, *lib. V. circa finem p. 335.* applicat numerum Bestiae, *χξς. σσσ Apoc. XIII. 18.* ad vocem *λατῆνος*. Hunc sequentus est *Eusebius lib. V. Hist. Eccl. Cap. 8.* Item *Aretas in Apocal.* Nec incommode. *Latinus* enim Papa est ratione (α) *Gentis*. Imo ad Pontificatum nemo hodie admittitur, nisi qui natione Latinus sit, sive Italus. Bonifacius VI. nisi admodum fallor, ultimus fuit, qui ex alia gente Pontifex factus est. (β) *Sedis*, Quis enim ignorat Romam, in qua, tanquam in sui Regni verissima Metropoli, sedet & habitat *Papa*, Latii, nobilissimæ illius *Italiae Provinciae* Caput, omni ævo fuisse. (γ) *Imperii*, nam ipsis latinis immediate imperat (δ) *nominis*, consueverunt enim Latina nomina Electis Pontificibus imponere (ε) *Cultus*, Sacra etenim celebrari jubet *Papa* in lingua latina, etiam in illis locis, in quibus idioma latinum populo ignotum est: Latina itidem Biblia ipsi authentica sunt, diplomata, decreta, bullae, dispensationes, inhibitiones, excommunicationes, latinis verbis concipiuntur & exarantur. Verbo *Latina Papa sunt omnia*. De cætero alii in voce Hebraica *רמיון* numerum bestiae, alii in
duo-

duobus Graecis vocabulis; ἐκκλησία *italica*, non extra rem invenerunt. Verum enim vero, solidiora sunt, quae ex scriptura S. rei probandae causa, supra a nobis allata sunt, interim tamen haud obscure inde colligi potest, etiam Veteribus visum fuisse in Italica Ecclesia, & imprimis in Urbe Roma, regiam suam sedem erecturum esse Antichristum.

SEC. III. Quintus Septimius Florens *Tertullianus*, Latinorum Ecclesiae Scriptorum, quos habemus, vetustissimus, (*quem Magistrum semper salutabat Cyprianus*) lib. contra Judaeos c. 9. & lib. III. contra Marcion. c. 8. expresse per Babylonem *ῤεοπιώτισον* Romam intelligit, & c. 13. ait. Sic & Babylon, apud Johannem nostrum Romanae urbis portat figuram, proinde & magna & regno superba, & sanctorum debellatrix. Unus idemque spiritus, quo afflatus, locuti sunt Sancti Dei Viri, eodem Symbolico nomine Romam significavit. Sanctus Victorinus Pictaviensis Episcopus, qui Martyrium passus est sub Diocletiano Anno 303. Comm. in Apoc. (de quo tamen dubitatur an sit omni ex parte Victorini genuinus factus) Babylonem de Romana civitate diserte intelligit. Hieronymum citat Ludov. Vivès lib. 18. de Civit. Dei, cap. 22. hic scribens ad Marcellum Epist. 17. non aliam existimat describi a Johanne in Apoc. Babylonem, quam Urbem Romanam.

SEC. V. Paulus Orosius l. 2. c. 3. & lib. 7. cap. 7.

SEC. VII. Beda Venerabilis, quem citat Ribera in cap. 14. Apoc. num. 29.

SEC. XII. Bernbardus Abbas Claravallens: praeterea,

terea, quæ ad Eugenium Romanum Pontificem scripsit, (ex quibus hæud obscure colligi potest, cum agnoscere Romanam Urbem Antichristi sedem esse) in Cantico Cantic. ferm. 33. inquit, *Antichristum futurum meridianum Daemonium, quia a meridie erit, & illic sedebit.* Est a. Romæ situs ad meridiem; ut neminem latet, qui Geographiam primoribus gustavit labris. Vide *Simonis Scharidii Jcti Camera Imperialis quondam Assessoris librum*, qui continet 30. maximæ authoritatis scriptorum testimonia, qui Romam Babylonem, ejusque Episcopum Antichristum vocarunt.

Accedimus ad alteram Disputationis partem, in qua discutienda eorum opinio est, qui autumant sedem Antichristi futuram Hierosolymam, seu templum Hierosolymitanum aliquando sive a Judæis, sive ab ipso Antichristo, ex cineribus excitandum atque reparandum? *Bedarm. lib. III. de Rom. Pontif. cap. xiii.* Postquam nostram de sede Antichristi exposuisset sententiam, subjungit; At nihilominus vera sententia est, Antichristi sedem fore Hierusalem, non Romam, & templum Salomonis, ac solium Davidis, non templum S. Petri, aut sedem Apostolicam. Confer Costerum in Apoc. part. 3. c. 2. I. Repeto supra propositum argumentum:

Cui non competunt predicata quæ, Babyloni Apocalyptice, ut pote sedi Antichristi a Spiritu S. tribuuntur, illud pro sede Antichristi non est habendum.

Sed Hierusalem predicata illa non competunt. Ergo.

Minor probatur, Hierusalem enim esse positam su-

pra

pra septem montes, aut esse Urbem regnantem super gentes, nemo dixit unquam, nec ipsi convenit. II. Obstat huic assertioni, *Iustitia divinae decretum*, juxta quod templum illud Judaicum erat desolandum, penitus delendum & nunquam reaedificandum. Servator Matth. 23 gravissimam suam ad Phariseos Concionem, in ipso hoc templo, tragica hac comminatione concludit: *Relinquetur vobis domus vestra deserta*, & postea cap. seq. v. 2. speciatim de Templo decernit & edicit futurum, ut funditus evertatur & subruatur, adeo ut ne lapis quidem super lapidem sit relinquendus. Quae, quemadmodum juxta simplicem quoque litteram, jam ante 1313 annos, & quod excurrit adimpleta sint. Ecclesiastica tradit Historia: Nec instaurabitur amplius ante novissimum diem templum illud. Nam Daniel Propheta c. 9. v. 27. diserte docet, eversionem & desolationem templi factam a Tito & Romanis, usque ad mundi finem duraturam.

Julianus Apostata, qui Imperatorum ultimus Idola coluit, in odium quidem Christianorum concessit Judaeis potestatem instaurandi Templum Hierosolim. aeternae vastitatis a Deo damnatum, sed metuendi globi flammaram probe fundamenta, crebris assultibus erumpentes, fecere locum, exustis aliquoties operantibus, inaccessum, hocque modo elemento destititius repellente, cessavit inceptum, referente homine Gentili *Ammiano Marcellino lib. XXIII. numero I.* Vide *Socratem, Theoderetum, Sozomenum, Zonaram &c.* Idem contestantes, Et restatur *Bened. Pererius lib. 10.*

in Dan. Cyrillum tum temporis Hierosolymitanum Episcopum proposse ex vaticinio Danielis & verbis Christi Matth. 24. reparationem Templi Judaici esse impossibilem: Postquam itaque secundum illud Templum Dei nutu, auspiciis & sumptibus *Josue Pontificis* & Principis *Zorababelis* resuscitatum, ab *Herode M.* veto mausitata & admiranda magnificentia amplificatum & excultum, per Romanos deletum, eversum & solo æquatam est, tertium ibidem templum expectare, purus putus *Ἰσραὴλ* uocatur; est; cum nulla restitutionis illius in toto codice sacro, habeatur promissio. Ipsique fatentur Pontificii plerique, *Lyranus* in cap. 23. Matth. *Bened. Pererius* l. c. & lib. 14. in *Dan. Corn. a Lapide* Comm. in *Ezech.* alique plurimi, desolationem illius templi in omne ævum fore irreparabilem. Cum ergo *Templum* illud *Salomonis*, in rerum natura non amplius sit, nec ulla spes illius denuo excitandi remanserit, sequitur, nec pro sede futura Antichristi haberi illud posse. Sed videamus *Bellarmini* probationes: Antichristi sedem, inquit l. supra cit. fore *Jerusalem*, dupliciter probare possumus, primum argumento ad hominem, deinde ex scripturis & Patribus. Argumentum, quod vocat ad hominem, alibi excutitur, probationes, quas ex scripturis affert, huc redeunt. *Sedem Antichristi Hierosolymam esse futuram* Primo quia *Testes Dei* ibi interficientur, ubi *Dominus noster crucifixus est* *Apoc. XI. 8.* *Quæ autem est civitas* (addit) *ubi Dominus erucifixus est, nisi Hierusalem, Secundo Quia sedebit Antichristus in Templo Dei* 2. *Ibess. 2. 4.* *Nam etsi varia den-*
tur

„tur expositiones a Patribus (subjungit illas, tandem
 „concludit) tamen expositio communior, probabilior &
 „literatior est eorum, qui docent, per Templum Dei in-
 „telligi Templum Salomonis, in quo ut cunque reparato
 „sedebit AntiCristus: Addit rationem, quia in Scripturâ
 N. T. per Templum Dei nunquam intelliguntur Ecclesie
 Christianorum, sed perpetuo Templum Hierosolymitanum
 &c. Hæc ille: Sed ut de posteriori loco prius agamus;
 Non diffitemur, vocem τὸ ναὸ θεῶν proprie acceptam tam
 in V. quam N. T. de Templo Hierosolym. dici, inte-
 rim tamen negari non potest, eandem vocem mystice
 de Ecclesia Christianorum ejusque membris usurpari;
 Verum, quando negat Bellarminus in N. T. Ecclesias
 Christianorum Templum Dei vocari, ἀνορολόγως per
 Ecclesias ipsa ædificia, in quibus sacra celebrantur in-
 telligit. Mystice autem usurpatur, videl. de domo Dei,
 qua est Ecclesia Dei vidi I. Tim. III. 15. de ædificia, quod
 ex piis & fidelibus, super fundamento Apostolorum ac
 Prophetarum superstructis, coagmentatum, crescit, ut sit
 Templum factum Domino Eph. II, 21. hoc sensu accipi-
 tur Vox ναὸ τὸ θεῶν I. Cor. 3. 16. & 18. Nescitis quia tem-
 plum Dei estis, & Spiritus Dei habitat in vobis, qui tem-
 plum Dei corrumpit, disperdet ipsum Deus, nam Tem-
 plum Dei sanctum est, quod estis Vos. Sic Ecclesia Dei
 expresse Templum Dei vocatur Apoc. III. 12. Ipsaque
 cælestis patria ac sedes beatorum. Apoc. VII. 15. Per
 Templum igitur Dei II. Thess. II. non intelligitur tem-
 plum Hierosolym. hoc enim, ex quo vastitatis damna-
 tum concidit, & funditus eversum est, neque unquam
 instaurari, ut diximus, neque Templum Dei appellari

potest, sed *Templum Dei Spirituale sive Ecclesia*, in quam AntiChristus imperium sibi arrogaturus est. Hoc enim proprie, per τὸ sedere, indicatur. Hanc expositionem approbant *Thomas* lect. I. in h. t. *Cajetanus* in eundem locum. *Job. Ferus* in C. 24. *Matth.* I. 3. p. 198. *Suarez* lib. V. de AntiChr. Cap. 15. §. 5. & alii. Sed regerit *Bellarminus*, & cum ipso alii, quamvis destructum sit *Templum Hierosolymitanum*, quod erat tempore Pauli, aliud tamen ejus loco quodammodo esse reparandum, & in hoc, utcunque reparato sussurum AntiChristum. Verum I. omnem prorsus etiam qualiscunque restitutionis & reparationis spem ademptam esse per prophetiam Danielis, omnino certum est. II. Si vel maxime eo in loco, ubi stetit *Templum Domini*, vel *Turca Mosqueam*, vel *Judei Synagoga* condiderint, vel ipse AntiChristus sibi tanquam Deo *Templum* construxerit, hocciné Apostolus *Templum Dei* vocaret? Nihilo magis, quam *Templum Jovis* aut *Dianæ*, eo nomine dignaretur: Ut ipse respondet *Eslius* in h. l. III. Quomodo assertio eorum stabit, qui AntiChristum tantum fore Monarcham, perhibent, cujus *Dominationes & potentia* amplitudo terribilis futura sit, etiam iis, qui non exigua *Domnandi* fruuntur licentia, Anné tantus Monarcha in *Templo* utcunque reparato vel inchoato, ut loquitur *Bellarmin*, imposito & ruderum pleno, regni sui sedem habiturus est?

Argumentamur hunc in modum.
 Quodcunque *Templum* funditus eversum ac solo equatum est ita, ut nulla spes sit aut promissio ullius restitutionis,

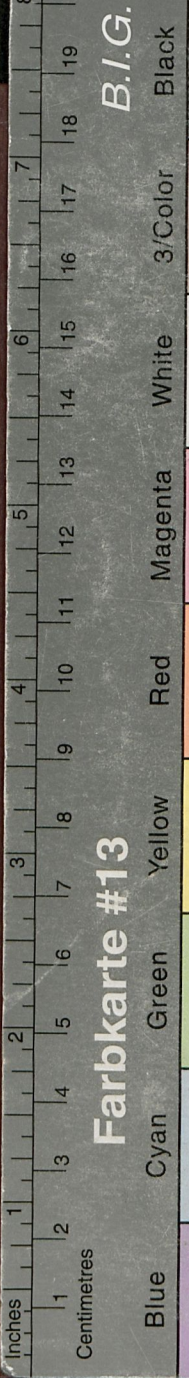
*tionus, nec Templum Dei ullo modo saluari potest
 Illud, juxta Sacram S. pro sede regni AntiChristi
 haberi non potest.*

*Atque Templum Hierosolymitanum est funditus ever-
 sum &c. Ergo.*

Ad alteram Probationem ex Apoc. XI. 8. desumptam,
*Respondemus Imo; Nititur hæc probatio somnio illo de
 adventu Enochi & Helia. quod dudum explosum est.
 2 Si textum ipsum penitius inspexisset Bellarm. & cum
 eo Schioppius, dubio procul de Roma, Spirituali Hiero-
 solyma, sermonem ibi esse vidisset, ne quis enim puta-
 ret mundanam & Carnalem, ut loquuntur, Hierosoly-
 mam, aut sodomam & Ægyptum ist hic intelligi, cau-
 te ac provite adjecta vox est πνευματικῶς. Vocatur au-
 tem Roma, (quam præter hunc locum octies Apoca-
 lypsis, ultro id fatentibus Alkazare & aliis Jesuitis, ap-
 pellant τὴν πόλιν πῆλ μεγαλήν) & colluvies Romanae sectæ,
 mystice & spiritualiter I *Sodoma* propter scortationem
 corporalem & spiritualement, sive Idololatriam, cultum-
 que electitium, & Sodomitica peccata II. *Ægyptus* pro-
 pter Tirannidem & persecutionem, quam adversus pi-
 os exercet. III. *Hierosolyma*, quia Christum quotidie in
 suis membris h. e. sanctis, quorum passiones suas ducit,
 Act. IX. v. 4. crucifigit, ad flammam & gladium condem-
 nat, & modis omnibus exagitat, & hæc in parte imitatur
 & sequitur impietatem Hierosolymæ, quam in Chri-
 sto crucifigendo exercuit: Uti itaque Ecclesia fidelium
 Hierosolym-Sancta, ita Ecclesia Pseudo Christiano, hy-
 pocritica, fornicatrix & persecutrix dicitur illa Urbs,
 in*

in qua Dominus noster crucifixus est. Huc pertinet illud, quod ex Egesippo lib. 2. de excidio Hierosolym. cap. 2. Ambrosio in oratione contra Auxentium, & Gregorio in Explic. 4. Psalmi Pœnitentialis, refert Bellarm lib. 1. de Rom. Pontif. cap 23. in fine, Christum Petro profugo occurrentem, rogantique Domine quo vadis? respondisse; Venio Romam iterum crucifigi; Unde & locum ajunt in via Appia (que ab Urbe Capuam usq; protendebatur) Domine quo vadis? appellari. Patribus, quos adducit Bellarminus, opponi possant, Patres: Theodoretus, qui inquit, DEI Templum appellavit (Apostolus) Ecclesias, in quibus primam sedem arripiet. Chrysostomus; Jubebit seipsum pro DEO coli, & in Templum Dei collocari, non Hierosolymitanum solum, sed & in Ecclesias. Hieronymus ad Algaliam, quasi xlv. In Templo DEI sedebit, vel Hierosolymis, ut quidam putant. Vel in Ecclesia, ut verius arbitramur. Theophylactus, non in Templo specialiter, quod est Hierosolymis, sed in Ecclesiis simpliciter, & omni divino templo. Oecumenius, In templo DEI, non dicit Templum, quod erat Hierosolymis, sed Ecclesias DEI. Restat precari, ut Ecclesia Christi, ex Babylone educta, indies crescat, atque in ea cœleste Evangelii lumem, per quod unice Antichristus detegitur ac dejicitur, ad consummationem seculi conservetur. Quod faxit SS. & indivisa Trinitas, cui honor, & gloria seculis infinitis,
Amen.

B.I.G.

Farbkarte #13

VRBS ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ

BABYLON

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΑ

ΜΥΣΤΙΚΑ, ΡΟΜΑ ΠΡΟ ΘΡΟΝΟ
ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙ

ΕΧ

ΠΡΟC. XVII. 5. 9. 18. & seq. DECLARATVR

Das geheime offenbahrte Babylon/ oder Rom/ als der
Thron des Antichrists

ΙΑC SIMVL ΟΡΗΝΙΟ

DE TEMPLO HIEROSOLYMITANO,
IN SEDEM IPSIVS REAEDIFICANDO,

REJICITVR,
THEOLOGICA DISSERTATIONE
QVAM

IN CLYTA ET FLORENTISSIMA AD ALBIM ACADEMIA
P R A E S I D E

ON. IOHANNES ANDREA
QVNSTAEDT,

S. THEOL. ID. EIVSDEMQUE PROFESSORE EXTRAORD.
ET, AMPLISSIMAE FACVLTAT. PHILOS. ADIVNCTO
GRAVISSIMO

IN AVDITORIO PVBLICO

D. XX, DEC. MDC, LIII, PROPOSVIT

JOHANNES JOSEPHVS DANIELIS, Schemnicio-Hungar.

VITTEMBERGAE, RECUSA PER LITRIS SCHLOMAGHIANIS.

(4)